

Книгата на Даниил — сто осемдесет и едно

Среднощният вик и пророческата роля на Рим: разкриване на последните дни в книгата на Даниил

Jeff Pippenger
2024-04-11

В единадесета глава на Даниил има няколко пророчески линии, които всички съвпадат с последните шест стиха на главата. Частта, която съответства на историята на стих четиридесети от времето на края през 1989 година до неделния закон на стих четиридесет и първи, е онази част от пророчеството, която е била запечатана до последните дни. Тя е Данииловото допълнение към Откровението на Исус Христос, което се разпечатва непосредствено преди да приключи благодатното време. Стих втори въвежда Тръмп, последния републикански президент, последния президент, президента, който е осмият и е от седемте, и той е най-богатият президент, който започна да раздвижва глобалистите, когато обяви кандидатурата си през 2015 година. Стих десети посочва 1989 година, а стихове единадесети и дванадесети посочват Украинската война, започнала през 2014 година, с победата на Путин и последвалата му гибел.

Стихове тринадесети до петнадесети описват третата от трите битки на стих четиридесети, започваща с разпадането на Съветския съюз през 1989 година, след това Украинската война, последвана от Битката при Паниум, която представлява външната борба на отстъпническия протестантизъм в Съединените щати срещу глобалистите на света.

Отстъпилото протестантство надделява и установява йерархичната взаимовръзка на тройния съюз, която се осъществява при скоро предстоящия неделен закон. Звярът е католицизмът и той е глава на трите сили, представен като Езавел и чрез множество други символи. Той е блудницата, която царува над звяра и го язди.

Лъжепророкът е Съединените щати, представени чрез нейния съпруг Ахав, който е глава на десеторото царство на змея. Битката при Паниум през 200 г. пр. Хр. е прообраз на външната борба между глобализма и отстъпническия протестантизъм. Вътрешната борба е представена от въстанието през 167 г. пр. Хр., последвано от повторното посвещаване на храма, възпоменавано с Ханука през 164 г. пр. Хр.; след това настъпва периодът от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр., който е прообраз на времето, когато Съединените щати издигат образ на католическия съюз между църква и държава, представен от „съюза“.

В тринадесети стих Юрайя Смит ни съобщава, че четиринадесет години след битката при Рафия Птолемей умира поради „невъздържаност и разврат и бе наследен от сина си Птолемей Елифан, тогава дете на четири или пет години. Антиох, през същото време, след като бе потушил бунт в царството си и бе покорил и утвърдил в послушание източните области, разполагаше със свободата да предприеме каквото и да било начинание, когато младият Елифан се възкачи на египетския престол.“ След като краткотрайната победа на

Путин приключи, Тръмп ще бъде готов да се разправи с новия младенец-цар на Египет. Преди да направи това, той ще е „потушил един бунт“ в рамките на Съединените щати.

Когато Тръмп бъде избран, той ще въведе закони, които са били предобразени от Законите за чужденците и подстрекателството от 1798 г., заедно с временното преустановяване на „habeas corpus“, както направи първият републикански президент в отговор на Гражданска война. Неговите действия също са били предобразени от действията на президента Грант, когато се разправи с Ку Клукс Клан, и на Ф. Д. Рузвелт, когато той хвърли в затвор японците и други по време на Втората световна война, както и от Патриотичния акт на последния Джордж Буш.

Той, както и в случая със Селевк, ще потуши бунта в Съединените щати и след това ще насочи погледа си към „детето-цар“ на Египет. С това той ще сключи съюз с Филип Македонски, защото Смит отбелязва: „По същото време Филип, царят на Македония, встъпи в съюз с Антиох, за да разделят помежду си владенията на Птолемей, като всеки възнамеряваше да вземе частите, които лежах на най-близо и бяха най-удобни за него. Ето въздигане против южния цар, достатъчно, за да изпълни пророчеството, и без съмнение именно събитията, които пророчеството е имало предвид.“

Тръмп ще сключи твърд съюз с народите на НАТО (Обединените нации), за да се заеме с Русия и със сложността на уреждането на последиците от краха на Путин. В онова време, според стих четиринадесет и коментара на Смит, „се въвежда една нова сила“. Папството ще се намеси, за да защити Русия и нейните сателити от властта на НАТО и на Съединените щати, или, както цитира коментарът на Смит, „Рим проговори; и Сирия и Македония скоро откриха, че над облика на техния сън настъпва промяна. Римляните се намесиха в полза на младия египетски цар, решени той да бъде защитен от гибелта, замислена от Антиох и Филип. Това беше 200 г. пр. Хр. и беше една от първите важни намеси на римляните в делата на Сирия и Египет.“

Тогава Рим, блудницата на Тир, започва да пее песните си и да блудства с земните царе, още преди тези царе да дойдат в пълно послушание към нея, само два стиха по-късно. В същото това време се състоя Битката при Паниум. Годината 200 пр. Хр. обозначава началото на пеенето на блудницата на Тир, и тя върши това във връзка със защитата на Русия, която Съединените щати и Обединените нации току-що са се съгласили да разделят помежду си за взаимна изгода. Блудницата надделява над тях и над двамата, но след това се състои „битката“ при Паниум и Съединените щати надделяват над Обединените нации.

Символично, тридесет и три години по-късно въстанието в Модеин започва в Съединените щати. Символично, три години след това се установява повторното посвещение на така наречения протестантизъм и на една конституционна република, представено от Ханука. Символично, три години след това започва периодът, представен от съюза на юдеите с Рим.

Последните движения ще бъдат бързи, така че историята, представена чрез четиридесет и осем години в стиховете, описва поредица от бързи събития, които пророчеството изрично е определило като започващи във времето на края през 1989 г., последвани от втората битка

от стихове единадесети и дванадесети през 2014 г., последвана от 2015 г., когато Тръмп обяви кандидатурата си за президент и така започна своето пророческо дело по разпалването на глобализма. Щом Тръмп започне делото по потушаването на Гражданската война, която вече е в ход, той ще се опита да сключи съюз с Организацията на обединените нации (НАТО — Филип Македонски), и Рим ще започне да пее. Опитът за съюз се превръща в борбата за върховенство между двете сили, представена от Битката при Паний.

Тогава Паниум е белегът по пътя на тринадесети стих, където започват последните бързи движения, предшествващи неделния закон. Всички пророци говореха повече за края на света, отколкото за времето, в което живееха, а Исус, разбира се, беше най-великият от всички пророци. Непосредствено преди кръста, който е прообраз на неделния закон и е представен от шестнадесети стих, Исус предприе пътуване с учениците Си до Паниум. Времето Му там и уроците, които Той изложи там, се съгласуват със скорошно предстоящата Битка при Паниум. През историята Паниум е имал няколко имена, а по времето на Христос името на Паниум беше Кесария Филипова.

„Исус и Неговите ученици сега бяха дошли в един от градовете около Кесария Филипова. Те се намираха отвъд пределите на Галилея, в област, където идолопоклонството преобладаваше. Тук учениците бяха отдалечени от господстващото влияние на юдаизма и доведени в по-близък допир с езическото богослужение. Около тях бяха представени форми на суеверие, които съществуваха във всички части на света. Исус желаше гледката на тези неща да ги доведе до съзнание за тяхната отговорност към езичниците. По време на престоя Си в тази област Той се стремеше да се оттегли от поучаване на народа и да посвети Себе Си по-пълно на Своите ученици.“

„Той се канеше да им разкрие за страданието, което Го очакваше. Но първо се оттегли сам и се помоли сърцата им да бъдат подготвени да приемат думите Му. Когато се присъедини към тях, не им съобщи веднага онова, което желаше да им предаде. Преди да направи това, им даде възможност да изповядат вярата си в Него, за да бъдат укрепени за предстоящото изпитание. Той попита: „За Кого Ме мислят човеците, Мене, Човешкия Син?““

„За съжаление учениците бяха принудени да признаят, че Израил не бе успял да разпознае своя Месия. Някои наистина, когато видяха Неговите чудеса, бяха заявили, че Той е Давидовият Син. Множествата, които бяха нахранени във Витсаида, бяха пожелали да Го провъзгласят за цар на Израил. Мнозина бяха готови да Го приемат като пророк; но не вярваха, че Той е Месията.“

„Тогава Исус зададе втори въпрос, отнасящ се до самите ученици: „А вие за кого Ме мислите?“ Петър отговори: „Ти си Христос, Синът на живия Бог.“

„Още от самото начало Петър бе повярвал, че Исус е Месията. Мнозина други, които бяха доведени до убеждение чрез проповядването на Йоан Кръстител и бяха приели Христос, започнаха да се съмняват в мисията на Йоан, когато той бе хвърлен в тъмница и умъртвен; и сега се съмняваха, че Исус е Месията, Когото бяха очаквали толкова дълго. Мнозина от учениците, които пламенно бяха очаквали Исус да заеме мястото Си

на Давидовия престол, Го напуснаха, когато разбраха, че Той няма такова намерение. Но Петър и неговите спътници не се отвърнаха от своята вяръност. Колебливото поведение на онези, които вчера възхваляваха, а днес осъждаха, не разруши вярата на истинския последовател на Спасителя. Петър заяви: „Ти си Христос, Синът на живия Бог.“ Той не чакаше царски почести да увенчаят неговия Господ, а Го прие в Неговото унижение.“

„Петър бе изразил вярата на дванадесетте. И все пак учениците още бяха далеч от разбирането на мисията на Христос. Противопоставянето и изопачаването от страна на свещениците и първенците, макар да не можеха да ги отвърнат от Христос, все пак им причиняваха голямо недоумение. Те не виждаха ясно пътя си. Влиянието на ранното им възпитание, учението на равините, силата на преданието, все още препречваха погледа им към истината. От време на време скъпоценни лъчи светлина от Исус ги озаряваха, но често те бяха като хора, които опипом се движат сред сенки. Но в този ден, преди да бъдат изправени лице в лице пред великото изпитание на вярата си, Светият Дух слезе върху тях със сила. За кратко време очите им бяха отвърнати от „видимите неща“, за да съзерцават „невидимите“. 2 Коринтяни 4:18. Под покроба на човешката природа те различаха славата на Божия Син.“

„Исус му отговори, казвайки: „Блажен си ти, Симоне, сине Йонин; защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата.““

„Истината, която Петър беше изповядал, е основата на вярата на вярващия. Тя е онова, което Сам Христос е обявил за вечен живот. Но притежаването на това познание не беше основание за самопрославяне. Не чрез някаква своя мъдрост или добродетел то беше открито на Петър. Никога човечеството само по себе си не може да достигне до познание за Божественото. „То е високо колкото небето; какво можеш да сториш? По-дълбоко е от преизподнята; какво можеш да узнаеш?“ Йов 11:8. Само духът на осиновението може да ни открие дълбоките Божии неща, които „око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не са идвали“. „А на нас Бог ги откри чрез Своя Дух; защото Духът изследва всичко, дори и Божиите дълбочини.“ 1 Коринтяни 2:9, 10. „Тайната на Господа е с онези, които Му се боят“; и фактът, че Петър разпозна славата на Христос, беше доказателство, че е бил „научен от Бога“. Псалм 25:14; Йоан 6:45. Ах, наистина, „блажен си ти, Симоне, Вар-йона; защото плът и кръв не са ти открили това.“

„Исус продължи: „И Аз ти казвам: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят.“ Думата Петър означава камък — търкалящ се камък. Петър не беше канарата, върху която бе основана църквата. Портите на ада надделяха против него, когато той се отрече от своя Господ с проклетия и клетви. Църквата беше изградена върху Един, против Когото портите на ада не можаха да надделят.

„Столетия преди идването на Спасителя Мойсей бе посочил Канарата на спасението на Израил. Псалмистът бе възпял „Канарата на моята сила“. Исая бе написал: „Така казва Господ Иеова: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, здрава основа“. Второзаконие 32:4; Псалом 62:7; Исая 28:16. Сам Петър, пишейки по вдъхновение, прилага това пророчество към Исус. Той казва: „Ако

сте вкусили, че Господ е благ; като пристъпвате към Него, живия камък, отхвърлен наистина от хората, но от Бога избран, скъпоценен, и вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом“. 1 Петрово 2:3–5, Р. V.

„Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.“ 1 Коринтяни 3:11. „На тази канара“, каза Исус, „ще съградя Моята църква.“ В присъствието на Бога и на всички небесни разумни същества, в присъствието на невидимата войска на ада, Христос основа Своята църква върху Живата Канара. Тази Канара е Самият Той — Неговото собствено тяло, за нас преломено и наранено. Срещу църквата, съградена върху тази основа, портите на ада няма да надделят.

„Колко немошна изглеждаше църквата, когато Христос изговори тези думи! Имаше само шепа вярващи, срещу които щеше да бъде насочена цялата сила на демоните и злите хора; но Христовите последователи не трябваше да се боят. Изградени върху Канарата на своята сила, те не можеха да бъдат съборени.

„В продължение на шест хиляди години вярата е градила върху Христос. В продължение на шест хиляди години пороите и бурите на сатанинския гняв са се стоварвали върху Канарата на нашето спасение; но Тя стои непоклатима.

„Петър бе изразил истината, която е основата на вярата на църквата, и сега Исус го почете като представител на цялото тяло на вярващите. Той каза: „И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.“

„„Ключовете на небесното царство“ са думите на Христос. Всички думи на Свещеното Писание са Негови и тук са включени. Тези думи имат сила да отварят и да затварят небето. Те изявяват условията, при които хората биват приети или отхвърлени. Така делото на онези, които проповядват Божието слово, е благоухание на живот за живот или на смърт за смърт. Тяхното е мисия, натоварена с вечни последици.

„Спасителят не повери делото на евангелието на Петър лично. В по-късно време, като повтори думите, казани на Петър, Той ги приложи пряко към църквата. И по същество същото бе казано и на дванадесетте като представители на тялото на вярващите. Ако Исус бе възложил някаква особена власт на един от учениците над останалите, не бихме ги намирали тъй често да спорят кой да бъде най-голям. Те биха се покорили на волята на своя Учител и биха почели онзи, когото Той бе избрал.“

„Вместо да постави някого за тяхна глава, Христос каза на учениците: „А вие не се наричайте Рави“; „нито се наричайте наставници; защото един е вашият Наставник — Христос.“ Матей 23:8, 10.

„Главата на всеки мъж е Христос.“ Бог, Който покори всичко под нозете на Спасителя, „постави Го да бъде глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, пълнотата на Този, Който изпълва всичко във всички.“ 1 Коринтяни 11:3; Ефесяни 1:22, 23. Църквата е изградена върху Христос като своя основа; тя трябва да се покорява на Христос като своя глава. Тя не трябва да зависи от човек, нито да бъде управлявана от човек. Мнозина

твърдят, че отговорното положение в църквата им дава власт да определят какво трябва да вярват другите хора и какво трябва да вършат. Бог не одобрява такава претенция. Спасителят заявява: „Всички вие сте братя.“ Всички са изложени на изкушение и са податливи на заблуда. Не можем да разчитаме за ръководство на никое ограничено същество. Канарата на вярата е живото присъствие на Христос в църквата. На това може да се опре и най-слабият, а онези, които мислят себе си за най-силни, ще се окажат най-слаби, ако не направят Христос своя сила. „Проклет да бъде човекът, който уповава на човек и прави плътта своя мишца.“ Господ „е Канарата, делото Му е свършено.“ „Блажени са всички, които упоават на Него.“ Еремия 17:5; Второзаконие 32:4; Псалм 2:12.

„След изповедта на Петър Исус заръча на учениците да не казват никому, че Той е Христос. Тази заповед бе дадена поради решителното противодействие на книжниците и фарисеите. Нещо повече, народът, а дори и учениците, имаха тъй погрешна представа за Месията, че едно публично възвестяване за Него не би им дало никаква вярна представа за Неговия характер или Неговото дело. Но ден след ден Той им се откриваше като Спасителя и така желаше да им даде вярна представа за Него като за Месията.

„Учениците все още очакваха Христос да царува като земен княз. Макар Той толкова дълго да бе прикривал Своя замисъл, те вярваха, че Той няма винаги да остане в бедност и неизвестност; времето наближаваше, когато щеше да установи Своего царство. Че омразата на свещениците и равините никога няма да бъде преодоляна, че Христос ще бъде отхвърлен от собствения Си народ, осъден като измамник и разпнат като злодеец — такава мисъл учениците никога не бяха допускали. Но часът на властта на тъмнината се приближаваше и Исус трябваше да открие на учениците Си предстоящата ги борба. Той бе наскърбен, когато предвиждаше изпитанието.“ Копнежът на вековете, 411–415.

Шестнадесетият стих от Даниил единадесета глава представлява скоро настъпващия неделен закон в Съединените щати. Непосредствено преди часа на онова „земетресение“ кандидатите, които се стремят да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди, биват събудени от своя сън. Това, което ги събужда, е пророческа вест. В този момент се проявяват две категории и, както е илюстрирано в притчата за десетте девици, едната категория има масло в съдовете си, а другата категория няма. Стихове тринадесет до петнадесет от Даниил единадесета глава не само представят пророческата история, която предшества неделния закон, но представят и „вестта“, която, в контекста на притчата за десетте девици, е „маслото“, което мъдрите ще имат, за да получат Божия печат и да бъдат издигнати като знаме в часа на голямото земетресение. Тези статии сега са достигнали кулминацията на всички статии, защото вестта, която е представена в тези стихове, е златното масло, което се излива надолу през двете златни тръби.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Докато онези, които изповядват истината, служат на Сатана, неговата адска сянка ще помрачава представите им за Бога и небето. Те ще бъдат като онези, които са изгубили първата си любов. Не могат да съзерцават вечните реалности. Това, което Бог е

приготвил за нас, е представено в Захария, глави 3 и 4, и 4:12–14: „И отговорих пак и му рекох: Какви са тия две маслиненни клонки, които чрез двете златни тръби изливат от себе си златното масло? А той в отговор ми рече: Не знаеш ли какви са тия? И рекох: Не, господарю мой. Тогава каза: Това са двамата помазани, които стоят при Господаря на цялата земя.“

„Господ е пълен с ресурси. У Него няма недостиг на средства. Поради нашата липса на вяра, нашата земност, нашите евтини приказки, нашето неверие, проявявано в разговора ни, тъмни сенки се струпват около нас. Христос не се разкрива в слово или в характер като Онзи, Който е съвършено прекрасен и пръв между десет хиляди. Когато душата се задоволява да се въздига към суета, Духът Господен може да извърши малко за нея. Нашето късогледо зрение вижда сянката, но не може да съзре славата отвъд. Ангели държат четирите ветрове, представени като разярен кон, който се стреми да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки по пътя си разрушение и смърт.

„Ще спим ли на самия праг на вечния свят? Ще бъдем ли вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнати в Неговия народ, за да може той да се изправи на нозете си и да живее. Нужно е да видим, че пътят е тесен и че портата е тясна. Но когато преминаваме през тясната порта, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, том 20, 217.

„Помазаните, които стоят при Господа на цялата земя, заемат положението, някога дадено на Сатана като закрилящ херувим. Чрез святите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята. Златното масло представлява благодатта, чрез която Бог поддържа светилниците на вярващите снабдени, за да не трептят и угасват. Ако това свято масло не се изливаше от небето в вестите на Божия Дух, силите на злото биха имали пълна власт над човеците.

„Бог бива обезчестяван, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предавано на онези, които са в тъмнина. Когато дойде призивът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели святото масло, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, подобно на неразумните девици, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в самите себе си силата да получат маслото и животът им претърпява крушение. Но ако Божият Свети Дух бъде поискан, ако умоляваме, както направи Моисей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златното масло ще ни бъде предадено. „Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Като приемат светлите лъчи на Слънцето на Правдата, Божиите чедра светят като светлини в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.